

Un morar lăsase o moștenire destul de modestă celor trei feciori ai săi: o moară, un asin și un motan. Împărțeala se făcu de îndată. Celui mai mare i se cuvenea moara, celui de-al doilea, asinul, iar celui mai tânăr nu-i rămase decât motanul. Mezinul nu se putea consola cu atât de puțin.

– Frații mei își vor putea câștiga cinstit bucățița de pâine. Dar eu? Dacă mănânc motanul și îmi fac o căciulă din blana lui, rămân muritor de foame!

otanul îl auzi și-i șopti cu multă seriozitate și înțelepciune:
– Nu te necăji, stăpâne! Dă-mi un sac și poruncește să mi se facă o pereche de cizme, să pot merge printre bălării... Vei vedea că n-ai fost nedreptățit cu partea de moștenire, așa cum îți se pare!

Când își văzu dorința îndeplinită, motanul își trase cu multă bărbăție cizmele și, luându-și sacul în spinare, se duse de-a dreptul într-o crescătorie de iepuri. Își puse în sac țărâțe și lăptuci și se întinse ca și cum ar fi fost mort, așteptând ca vreun iepure tânăr să intre de bunăvoie în sac, că să se înfrupte din ce era înăuntru. După câteva clipe, un iepuraș se furișă în sac și motanul îl ucise fără pic de milă. Apoi, mândru de prada lui, se duse de-a dreptul la rege și ceru să-i vorbească.

u condus chiar în apartamentul Majestății sale, în fața căruia făcu o plecăciune adâncă și îi vorbi:

– Iată, Sire, un iepure pe care marchizul de Carabaș (căci așa îl numise pe stăpânul său) m-a însărcinat să vi-l aduc în dar din partea sa!

